

Divácké hlasování

Po každém představení mohli diváci hodnotit, jak se jim inscenace líbila. Vhozením knoflíku do otvoru označujícího – velmi líbila/ průměr/ nelíbila – soutěžní představení získala 10, 5 či 0 bodů.

Divácky nejspěšnějším představením bylo vystoupení **přibyslavské Volné asociace Podzim v Peking**u.

	0	5	10	Průměr
Spoušť (Gymnázium Jihlava) - Farma zvířat	1	35	96	8,59
Hobit (Gymnázium Jihlava) – Houby	9	33	63	7,6
Paruka nakřivo (SUŠG Jihlava) – Buzzy, máme problém...	1	10	31	8,57
Sociální momentek (SOŠ Jihlava) – Strašidlo bublifuk	28	19	21	4,49
Obludárium (Nové Město na Moravě) – Svatebčané na Eiffelce	9	27	51	7,41
Ambrozia (Hradec Králové) – Tři muži na špatné adrese	5	10	23	7,37
DS Gymnázia Chotěboř – Obraz Doriany Graye	0	21	13	6,92
DS DK Pelhřimov – Sluha dvou pánů	1	11	54	9,02
Středomino (DDM Pelhřimov) – Fimfárum, Lakomá Barka	1	15	22	7,76
Volná asociace (Přibyslav) – Podzim v Peking	1	6	38	9,32
Troyka (Jihlava) – Dej mi!	0	32	6	5,79
Nakoptyjáter (Jihlava) – Úsvit andělů	9	22	20	6,08
Chandraradar (Nové Město na Moravě) – Tracyho tygr	1	8	27	8,61
DS ZŠ Pouchov – Bláznivá komedie	4	11	1	4,06
Pádomino (DDM Pelhřimov) – Popelnicová odyssea	0	7	22	8,79

Festivalové noviny JID 20 – 06 rozlučnick 19.3. redakční team: editoři – Jiří Marek Petr Sedlák, redaktori – Petra Fajdlová, Martina Holubová, Petra Chvátalová, Martina Kotenová, Renata Nepřašová, Ladislav Palán, Aneta Pavličková, Martin Sita, Sylva Vachovcová. Kresby: Bára Žáčková, Lenka Tlačabová.
Kontakt: www.gymnazium.ji.cz, www.jid.nazory.cz

Festivalové noviny

JID 20 - 06

rozlučnick 19.3. 2006

Opona vypovídá

Během těch několika posledních dnů jsem stoupala nahoru a dolů tolikrát, že pokud to někdo počítal, vzdal se dávno před cílem.

Prožívala jsem čtyřdenní svátek...Vůbec mi nevadilo, že jsem se od čtvrtého rána do nedělního odpoledne musela nezvykle často zvedat směrem ke stropu a znovu směrem dolů. Divadelníci účastníci se festivalu JID 20 – 06 mě příjemně narušili běžný stereotyp.

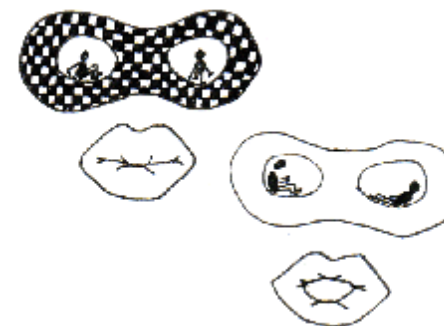
Ne, že bych si stěžovala.

Jsem v permanenci často, o zábavu mám postaráno, ale přece jen v uplynulých čtyřech dnech jsem zažila množství příhod.

Poznávala jsem staré známé. Třeba takové divadelníky z Hobita sleduji pravidelně, poznám podle gest i vedoucí Nakoptyjátra či Spouště. Ale i po roce jsem znovu identifikovala přibyslavskou chásku. Teda, ještě že jsem červená, aspoň nebylo poznat, jak jsem reagovala na některé jejich choulostivější scénky... Zato u Tracyho tygra jsem se musela držet, abych účinkující neskropila slzami.

Viděla jsem plno skvělých hereckých výkonů, pohledy dojatých, ale i zklamaných diváků. Také výbornou, sympatickou porotu. Její poznámky mě bavily, sama bych to neřekla líp.

Vychutnávala jsem si i přípravy na jednotlivá vystoupení. To jsem se většinou taky nejvíc nasmála. „Let's go, děvka,“ povzbuzoval Lukáš Koblíček ostatní členy Ambrozie. A v momentu, kdy si přibyslavští divadelníci udíleli poslední rady před představením Podzim v Peking, zazněla rada: „A když se budou lidi smát, tak mlčím a počkám až se dosmějou, rozumíte?“ Jasně, taky si ráda vychutnám dobrý řek... Jenže dalšího z přibyslavských herců napadlo, co má dělat, když se začnou diváci smát v pülce věty...
(pokračování na druhé straně)

Opona vypovídá

(dokončení z předcházející strany)

Poučné bylo sledovat i stavění kulis. Tak třeba před představením Paruky na křivo jsem se obávala, že ani nikdo nepřijde. Dvojici vystupujících stačila jedna lavička. Zato pražští studenti Disku si s instalací kulis vyhráli. Technická četa ukotvovala scénu do podlahy jeviště, bála jsem se, aby mi to tady neponičili. Ale byli to profici.

Samozřejmě, že při stavění kulis ulitně někdy ostřejší výraz, to když že se práce s kulisami nedařila tak, jak by si herci přáli.

Někdy jsem i trnula, jestli se mezi rekvizity vůbec vejdu. Nechtěla jsem způsobit žádné fau – paux, kdybych třeba přikryla polovinu houpacího křesla, na kterém seděl vypravěč.

Když jsem zapracovala a odhalila divákům scénu, mohla jsem si během chvilky odpočinku vychutnat představení. Je pravda, že někteří lidé v obecenstvu se občas i nudili. Po představení si špitali, že hra neměla spád, byla moc dlouhá... Mně to teda nevadilo. Aspoň jsem si všechno pěkně prohlédla. Těch nápaditých kostýmů. Do anděla strážného, který provázel festival, jsem se přímo zamilovala. Ten jeho kukuč! Pozorně jsem si všimla, co mají herci na sobě. To vám byla móda: třeba takový Jim Carson ve skotské sukni, nebo černoška Watusi, té to taky slušelo. Tracyho tygřík měl pěkný černý kožíšek. I mě ozdobili. Přibyslavští divadelníci na mě přišpendlili vlakovou mašinkou. Teda nevím, jestli to je poslední výkřik módy, ale v Paříži pod Eiffelkou jsem viděla kráááásné kostýmy. Svatebčané byli púúúúúvabni.

Teda ale strkat pod nos popelnice, nebo kouřové výpary? Ale když je to pro představení nutné, tak vám to odpustím.

Taky mě pořád někdo ohmatává, nemůže najít mou rozdělenou půlku. Patří jim to, když se chtějí za mě schovávat. A co jsem si prožila při představení o tom strašidle. Pořád mě vytahovali nahoru a dolů.... Snad nejmiň pětkrát! A co víc...diváci si mysleli, sami asi víte, že moje přítomnost signalizuje závěr hry, že už se končí a začali tleskat. Nebo... možná tleskali mě! Je to možné, že bych byla tak slavná?

Nechci se vychloubat, ale je vám asi všem jasné, jak důležitou úlohu mám! Beze mě nezačne ani neskončí představení. Je to dřina, ale já jsem jako z ocele, já ustojím vše. Navíc za ty zážitky to prostě stojí.

Co vám budu povídat, není to žádná pohádka, jak se na první pohled zdá. Kde kdo mi závidí, mé postavení, to, že můžu sledovat jak zvědavé diváky, tak nervózní herce před představením. Ale mnohdy byste se divili, jak ztíženou mám pracovní dobu...

Po sváteční divadelní porci jsem možná trochu přesycená, o mou správnou linii se ale bát nemusíte. Za rok se vám zase předvedu v plné kráse a jsem zvědavá, čím mě překvapíte vy.

-spoFN-

ANKETA

Myslím, že určitě jo, protože se tady seznámí hodně lidí a i tím překonávají mosty. Můj největší zážitek byla hra Sluha dvou pánů. Hodně jsem se u toho zasmála.

Eliška (zpěvačka divadelního souboru Sociální momentek)

Sice vím, že motto festivalu jsou mosty, ale nějak jsem zatím nepřemýšlel o tom, jestli se někdo snaží je přecházet... O mém největším zážitku zatím nemůžu najisto rozhodnout, protože ještě není konec, ale hodně se mi líbil Terorismus.

Honza (novinář Erik z Hub)

Zatím jsem viděl hodně spokojených lidí, kteří si to tady užívali, a proto si myslím, že se ta myšlenka naplnila. Zážitek...hodně se mi líbila hra Podzim v Pekingu od DS Volná asociace z Přibyslavi.

Jiří Votava (představitel Lorda Burvoá ve hře Obraz Doriana Graye)

Ta myšlenka festivalu se určitě naplňuje, protože jsou všichni tím festivalem spojeni, jako by mezi nimi byli mosty. Mosty by měly zobrazovat myšlenku toho přátelství mezi jednotlivými lidmi. Za nejlepší zážitek bych pokládala, že se ta myšlenka naplnila. Festival se pořádá, aby lidi k sobě měli blíže a v tomhle festival určitě svůj účel splnil.

Anežka Dundáčková (ovečka a pionýrka z Farmy zvířat, 16 let)

Já jsem pochopila motto jako mosty, které by měly něco spojovat. Třeba to může znamenat spojení psychicky nemocných a zdravých lidí, které v podstatě spojuje samotné divadlo Na Kopečku. Člověk se tady taky potká a mluví s lidmi, se kterými už se třeba v životě neuvidí.

Bětko Tichá (manželka novináře Erika z Hub)

Myslím, že jsem viděl pevné základy mostů při nacvičování finálové znětky. Jakub Škrdla s partou šrudáků působili sehraně. Překonávání mostů jsem vnímal při rozborech po představeních, kdy porotci dokázali radit souborům. Osobně mě zaujali herci z Obludária, i když většina z nich toho během hry moc nenamluvila, jejich pohyby mi stačily. Negativně mě poznamenali kuřáci svým bezohledným chováním. Vyjít ven a dostat přímo nikotinovou ránu do obličeje, procházet špalírem kuřáků? Fuj. Podobně jako postava Medvěda od Čechovova všechny kuřáky upozorňuju: 'Budu zlejt. Strašně zlejt!'

Jiří Marek (editor Festivalových novin, 34 let)

Ano, most spojuje lidi, a to se tady splnilo. Zážitků bych měla víc, to se neá jen tak rozhodnout, ale vzrušující bylo, když jsme hráli svoje představení.

(Zuzana, hrála krávu z Farmy zvířat, 18 let)

ANKETA

Mottem festivalu JID 20 – 06 byly mosty. Podařilo se naplnit myšlenku letošního festivalu? Co bylo vašim největším zážitkem?

Myšlenka se naplnila tím, že se lidé potkali, že přešli mosty, přešli překážku. Další věcí je, že se sestkání uskutečnilo tady, na psychiatrické léčebně, dokonce sem chodili i nějací pacienti léčebny.

Zážitků je strašně moc. Uvedla bych příklad z nadstavbových programů, z autorského čtení. Byli tam kluci, kterých se vystoupení přímo netýkala, ze začátku se tvářili divně, ale po chvíli bylo vidět, že je akce zaujala. Je skvělé vidět bavit se návštěvníky festivalu, ale je úžasné zaujmout někoho, koho se třeba divadlo jinak bezprostředně nedotýká.

Iva Fexová (ředitelka festivalu, vedoucí souboru Spoušť, 44 let)

Myslím, že myšlenku letošního festivalu se podařilo naplnit, protože se tu všichni pěkně navzájem poznávali. Mé zkušenosti s divadlem nejsou moc velké, chodím jen do „dramatáku“, ale na festivalu se mi nejvíce líbila vystoupení souboru Paruka nakřivo – Buzzy, máme problém.

Mirka Jamborová (číšník ve hře Svatebčané na Eiffelce, 17 let)

O naplnění této myšlenky jsem zatím nepřemýšlela. Na festivalu se mi líbí, hodně mě zaujala hra od divadelního souboru DISK – Terorismus.

Marie Kodetová (prase Pištík ve Farmě zvířat)

Mosty jsme překonali hlavně tím, že jsme se v našem souboru lépe poznali. Myslím si, že se myšlenku festivalu daň naplnit. Festival tady ty lidi skloubil dohromady, že se ty mosty mezi nimi vytvořili. Hodně se mi líbila hra Sluha dvou pánů, už jsem ho viděl v jiném podání a tohle mi ho připomnělo.

Tomáš Červenka (student, návštěvník festivalu, 18 let)

Určitě se myšlenka festivalu naplňuje. Potkávají se tady lidé z různých divadel a měst. Společně tady žijí, učí se navzájem od sebe. Líbila se mi hra Svatebčané na Eiffelce a Sluha dvou pánů.

Zdeněk Krásenský (vedoucí souboru Hobit)

Když chápu most jako symbol, který něco spojuje, tak pak určitě ano. Spojování lidí bylo už vidět na páteční akci ve Sklípku. Nejvíce se mi na festivalu líbilo představení Volné asociace s hrou s Podzim v Pekingu.

Eliška (členka souboru Chandraradar)

Šílený svět mladých ve hře Petra Soumara

DS Troyka – Dej mi!, hráli: Tereza Otavová, Milan Holenda, autor: Irina Děněžkinová, překlad Babora Gregorová, úprava-režie-výběr hudby: Petr Soumar, délka: 30min.

Premiéru hry Dej mi! předvedli v sobotu dva herci jihlavského DS Troyka. Názory na herecké výkony se nelišily, ne každý však úplně pochopil sdělení, které mělo k divákovi dojít. Talent obou herců nelze popřít. Dokázali se přesvědčivě vcítit do role tří mladých párů, řešících svoje problémy se vztahy. O jejich vnitřních emocích se taky nedá pochybovat; v jednom okamžiku, kdy se dívka chystala spáchat sebevraždu skokem z okna, herečce do očí skutečně vyhrkly slzy.

Režisér se snažil předvést opravdový kontrast mezi mladou generací, kdy jedni jen poslouchají tvrdou muziku, kouří, pijí a baví se doslova o ničem, protože se nudí, a ti druzí řeší problém smrti a sebevraždy.

Divák se místy bohužel ztrácel mezi převleky a jmény postav a mohl si myslet si, že příběh vypráví pouze o jedné dvojici. Asi málokdo z krátkého, ale přesto hodně emočně prožitého vystoupení dokázal vyčíst skutečný smysl výběru hry. Téma mladých ve světě se ztrácejících a hledajících se lidí doplňovala undergroundová „šílená“ hudba.

Obraz Ruska (autorkou předlohy je Irina Děněžkinová) je navozen lahví alkoholu v rukou herců. Zapálené cigarety, silné líčení očí a moderně zčuchané vlasy dotváří obraz mladistvého života, z něhož by bylo rozumnější rychle odejít.

Hodnocení poroty:

- + aktuální silné téma, lákavé v literární podobě
- + niterné, emoční herectví, vnitřní přesvědčení
- + detaily jako zapálená cigareta, použitý obvaz odhozený na scéně, holení muže

- při krátkosti hry: ploché ilustrování postav, o nichž jsme se moc nedozvěděli
- při přípravě scény na další obraz herci přestali hrát a ani se nechovali jako v civilu, měli by hrát stále
- spojení tří příběhů vinou nepochopitelných změn postav

-rep-

Divadelní poezie ve hře Úsvit andělů

DS Nakoptyjátr-Jihlava, podle básní Vratislava Effenbergera

Hrají: Anna Pařízková (Ona), Lukáš Pavlů (On), Petr Soumar (režie a úprava), Petr Kočka (vedoucí), 30minut

„Voda, noc, nazí lovci...“ doplňuje se pan Effenberger se svou něžnou Klárou v působivé hře, která se odehrává na výrazném pozadí založeném na kontrastu červené a bílé barvy - plátna pocákaná krví.

Tato scéna z velké části uvozovala obsah představení, což bylo jistým způsobem špatně. Stejně jako kulisy protikladně působí i dvoubarevné kostymy herců-žena, celá v bílém a muž v červené košili.

Děj ale vyprávěl nejen o otázce nějaké smrti, nýbrž o vztahu dvou mladých lidí. Vztah, který prochází poutavým vývojem. Od začátku představení hraje hudba vytvářející atmosféru divadelního surrealismu. Přimo z hlediště přichází obě postavy. Zapálí svíčky a dívka upadne. Doposud se nemluví a hra se jako by postupně začíná vracet v čase.

Herci tak zároveň vytvořili i iluzi, že slovo by vystoupení zničilo. Nakonec se ovšem ukázalo, že jejich přednes, vyjadřování a sdělování probíhaly velmi pomalu, jak si hra žádala. Vše podali způsobem, který nenudil. Naopak ukázali do detailu propracované pohyby a přesvědčivý sehraný dialog. Na Lukáši Pavlů ani na herečce Anně Pařízkové, kterou kvůli nachlazení místy nebylo dobře slyšet, nešlo rozpoznat, že v Úsvitu andělů si zahráli svoji vůbec první roli.

„Voda,“ zasněně pravil pan Effenberger.

„Noc,“ říká Klára

„Nazí lovci se vracejí na svá místa.“ Návrat hry, její nové uvedení divák taky ocenil.

Hodnocení poroty:

+vyjádření surrealismu

+hudba

+pomalé hraní

+/- kulisa má surrealistický dojem,ale je příliš statická

- závěr by měl být kratší

-apa-

Jiří Šípek rozebíral postavy z psychologického hlediska

Psycholog Jiří Šípek, který se věnuje rozborům psychologie postav umění a divadla a vyučuje psychologii na FFUK v sobotu v poledne v rámci nadstavbového programu ve Viole vyprávěl své poznatky o psychologii postav. Ke slibovanému rozboru Čechovovy aktovky Medvěd se sice dostal jen okrajově, přesto inspiroval naslouchající divadelníky. „Sám jsem hrál jako student jen v amatérských souborech,“ uvedl šestapadesátiletý psycholog.

Na divadelním festivalu byl jenom jako host, z programu viděl pouze krátce hru Fimfárum. „Více než sedět v hledišti mě baví ten šrum kolem. Zaujala mě dílna animace. Prostředí je tu opravdu příjemné...“ vyzoroval. Zaujalo ho také hodnocení kritiky.

Jiří Šípek zdůraznil, že nití divadla je napětí a dynamičnost. Práce s hlasem je podle něj sice důležitá, ale hlavní je imaginace, aby měl divák možnost dotvořit si vnitřní myšlenky postavy ve své fantazii. Nejde o to texty dokonale odsypat, ale vcítit se do role. „Herectví není o předvádění, ale o bytí,“ připomínal.

Podle Šípka musí být patrný konflikt v samotném herci, který postavu chápe a cítí – tím ji sám v sobě ožíví. Zdůrazňoval, kterak je důležité, aby byl herec prvním a důsledným posluchačem své vlastní promluvy. „Myslím, že by měl mluvit tak, jako že neví, co bude říkat v další větě,“ uvedl.

Posluchači jeho přednášku pozorně vnímali, avšak jeho výzvy, aby si jeho rady na místě zkusili, zůstaly bez odezvy. Zasáhla tedy ředitelka festivalu Ivana Fexová. Postupně se rozpoutala diskuse, dokonce se našlo několik odvážlivců, kteří předváděli pohled do zrcadla o svatebním dni či holení a Šípek radil.

Pro herce ze souborů byla tato lekce užitečná a důležitá a mnoho jim dala. Šípek radil nejen hercům, ale i divákům: „Nade dveřmi každého divadla by mělo být napsáno *Bez empatie nám do divadla nelezte.*“

A co říká svým žákům? „Pečujte o svou mluvu, však huba vás bude žít.“

-pfuj - svach-

Petra Soumara nejvíce zajímalo, jestli se diváci bavili

Během krátké přestávky mezi jeho dvěma inscenacemi Dej mi! a Úsvit andělů stačil v sobotu odpoledne režisér Petr Soumar popovídat o divadle. Stihl reagovat na otázky a současně se i trochu podílet na přípravě scény k Úsvitu andělů. O svých představeních mluví jako o režisérských pokusech. „Věnuji se hlavně herectví v Horáckém divadle,“ řekl Petr Soumar.

Právě skončila hra Dej mi! Jak jste spokojený?

Jsem spokojený tak napůl. Jen mě zklamalo, že mě lidi tak trochu nepochopili. Měli jsme dnes premiéru, nervy se na vystoupení taky podepsaly. K tomu jsme i málo zkoušeli. Herci to ale zvládli. Jestli byly nějaké výtky, tak je to jenom moje chyba.

Pochybujete o něčem?

Možná jsem to udělal příliš filmově. Hlavně mě zajímá, jestli se lidi bavili, to by bylo nejhorší, kdyby ne.

Při rozboru jste se bavil s porotci víc než ostatní režiséři. Co si o nich myslíte?

S některými názory souhlasím, s některými ne. Oni jsou hlavně zkušenější než já.

Proč jste místo povídek nedal přednost nějakému dramatu?

Je to spíš dramatický pokus. Je taky totiž těžké najít hru pro dva herce.

A jak jste si hru Dej mi! vlastně představoval?

Jako něco úderného a jasného. Je to divadlo poezie, takže jsem zvědavý, jestli zaujme mladé diváky.

I v Úsvitu andělů jste zdramatizoval knihu.

Ano, Effenberger je surrealistický autor a soupeřník Karla Hynka. Jeho text mě oslovil, a tak mě napadlo udělat příběh dvou mladých lidí.

Kdo je v té knize coby vypravěč?

Všechno Effenberger napsal tzv ich formou. Takže on sám. Vzpomíná na svou vysněnou Kláru.

Co na ni říkali herci, když se dověděli o co v ní jde?

Ze začátku o příběhu nebyli úplně přesvědčeni.

Jaké pocity měl mít divák, který Úsvit andělů poslouchal a sledoval?

Já jsem se strašně snažil, aby se zastavil v čase. Z toho důvodu, že doba je příliš rychlá.

ANETA PAVLÍČKOVÁ

Tracyho tygr diváky dokázal i rozplakat

DS Chandraradar, Nové Město na Moravě, Klára Dvořáková (režie a dramaturgie), Jan Jilm (Thomas tracy), Eliška maříková (Laura Ilthyová a novinářka č.1), Martin Zitka (dr. Rudolf Pingintzer a tygr) a další, 60 minut

Horlivé novinářky a policista Blyth se sbíhají k vysokému mladíkovi Thomasy Tracymu. Tak vypadal úvod skvěle propracované hry, v níž se souboru Chandraradar podařilo s úspěchem vyjádřit poetiku knižní předlohy. Scény následovaly s jasnou návazností tak, že si divák ve skutečnosti rychlý spád hry ani neuvědomil.

Veškerý děj se odehrál před velmi barevnými kulisami, uprostřed jeviště měl důležitou roli stůl s hrnkou, který herci perfektně využili při každém vystupu. Ke zjednodušení a lepšímu vyprávění využili i promítačku a svým způsobem legrační kreslené obrázky. Diváci se tak lépe orientují v životě Tracyho postavy. Ten dlouhou dobu hledal svého tygra. A až jej objevil, život se mu rázem zkomplikoval.

Tygr, tedy..vlastně černý panter upozornil svého pána na kolemjdoucí černovlásku Lauru. Potom se v časovém posunu rozvinul příběh plný fantazie. Důmyslné postavy zvířat vyjadřuje hudba kytary a příčné flétny, což podtrhlo křehkost celé hry. Tu herci vyjadřují už jenom prostým držením těla, vzájemnými pohledy Laury a Tracyho. V hledišti bylo možné se zasmát, ale i zaplakat dojetím.

Jan Jilm, který představoval hlavní postavu, se na rozdíl od kolegů nenechal překonat ženskými rolemi. Ostatní herci totiž oproti propracovaným novinářkám neobstáli, místy mluvili příliš potichu a při odchodu z jeviště se jim ztrácela slova.

„Doktor Pingintzer říká, že vlastně všichni, co jsou v ústavu Bellevue, ztratili někdy během života lásku. Pro ně je láska něco sakramentsky blízkého nemoci. Spousta jich taky umírá. A nemusí to trvat nijak moc dlouho. Tracy vůbec není blázen,“ zazní ke konci děje, který se celou dobu skládal jako nějaká mozaika.

-apa-

Hodnocení poroty:

- + funkční kulisa
- + uspořádání scény
- + propracované detaily

- špatná jevištní řeč

Bláznivá recitace aneb jak vyjít s učiteli

DS ZŠ Pouchov- Bláznivá komedie, autorská hra, režie: Lukáš Koblre, hráli: Denisa Andělová, Katka Hyršlová, Radek John, Veronika Klempířová, Tereza Veselková a další, délka: 10min.

Poslední festivalový den zahájil DS Pouchov se svou Bláznivou komedií. Sálem se rozlehla rychlá a živá skladba skupiny Green Day a na pódium naběhla skupinka snad dvanáctiletých herců. Ti se ze sebe pokusili během asi deseti minut vyspat několik básní o problémech s rodiči, školou, láskou apod. Po celkem zajímavém nástupu se rozsadili do kruhu a začali pomocí zajímavých průpovědek a veršů řešit, čím je trápí jejich okolí:

„Jak vycházet s učiteli? Jak vycházet s rodiči? Jak vycházet sami se sebou?“ pronášeli sice hlubokomyslně, ale často to nikdo neslyšel. Možná kdyby přidali na hlase, a kdyby se pokusili víc vcítit do toho, co vlastně říkají, mohl by z krátkého „dílka“ vzniknout celkem zajímavý přednes básní, rozhodně ale ne divadlo.

„A co vám k tomu ještě řeknem?“ zakončili začínající herci jeden z veršů. Snad by se se svým vystupem mohli umístit na nějaké recitační soutěži, publikum bralo představení každopádně jako zpestření.

Hodnocení poroty:

- + dobrý výběr témata, hodí se k jejich věku
- přílišná dospělost v textech, chyběla živost a dravost mladého věku, základem byl rozpor mezi mozkem a mladistvou energií
- nebylo to divadlo, ale recitace
- hercům nebylo vůbec rozumět

-rep-

Pouchovští recitují pásmo básní o životě...

... rozebírají problémy s okolím

Pádomino pokuřovalo na jevišti čarovně omamné byliny

DS – Pádomino – DDM Pelhřimov – Popelnicevá Odyssea, předloha: Homér, scénář a režie: kolektiv souboru PÁDOMINO, hrají: Petr Křeček (Bezdomovec), Roman Lukáš (Odysseus), Tereza Dušková (Athéna, Siréna, Kírké), Jiří Šereda (Eurochaos), Jakub Vesecký (Libidus) a další.

DS Pádomino z Pelhřimova předvedlo notoricky známý Homérův příběh o Odysseově cestě z Trojské války. Soubor však nezklamal, diváci se rozhodně nenučili. Mohli zhlédnout velmi osobitě pojatou hru, při které by se zřejmě Homér dosti divil.

Příběh rámcovaly scény s bezdomovcem – (Petrem Křečkem) ve svém domáckém prostředí – na lavičce vedle popelnice. Jednoduché kulisy však zůstávaly po celou dobu na scéně, vše se odvíjelo dynamicky. Bezdomovec vyhrabal knihu a začel se. Přicházeli antické postavy v jednoduchých kostýmech.

Herci vykazovali obrovskou hravost, lehkost a nápaditost. Příběh je očividně bavil. Tvůrci inscenace (oni sami) do hry totiž zapojili moderní prvky a nenechali se příliš svazovat předlohou. Bylo to například pokuřování čarovně omamných bylin, pudink v kelímku nebo sluchátka místo vosku... Situace doplňovalo hudební podkreslení, které rozhodně antické nebylo.

Do inscenace také (ne)zapojili činnost se světly, část představení se totiž odvíjela ve tmě.

Toto představení bylo svojí nenáročností a délkou nepřesahující 30 minut milým a příjemným zakončením soutěžních vystoupení.

Hodnocení poroty:

(porota se výjimečně mírně neshodla v názorech, nejvíce negativní kritiky měl Petr Christov)

- Odysseův příběh postrádá úvod a závěr, byť je snaha.
- Bylo by srozumitelnější, kdyby bezdomovec hrál roli Odyssea. (Christov)
- Oceňují hravost, hledání, nápady
- Příběh je jednoznačný a ucelený.
- Z pohledu diváka jsem se velmi bavil. (Junásek, Stuchlík)

Názory diváků:

- Představení se mi líbilo. Jen na začátku, jak byla scéna s Kykloem, který hrozně řval, a byla tma, jsem byla malinko zklamaná, myslela jsem, že se celé vystoupení ponese v podobném duchu, až dokonce. Nestalo se tak a chytlo mě to. (Mirka – DS Obludárium – 17let)
- Líbilo se nám to. Hra nás zaujala nápaditostí a tím jak byla krátká. (Honza a Katka)